

CONSTANTIN MIRONESCU

S-a născut la 20.08.1941 în comuna Dumbrăveni, județul Vrancea, de origine basarabean. A absolvit A.S.E. în 1964 și a profesat ca economist în București. A avut preocupări literare din adolescență, scriind aproximativ 600 de poezii în anii 1960-1970. A debutat editorial în anul 2008, după încetarea activității profesionale, cu volumul „Aproape de stele”, urmat în 2009 de „Gând fără zăbrele”, care cuprind majoritatea poeziilor scrise în tinerețe. După care a publicat alte 9 volume de versuri: „Hoțul de curcubeie” (2010); „La ceas de seară în lumină” (2011); „Hoinar prin Țara Gândului Bun” (2011); „Căptiv în ghiocul iubirii” - cele mai frumoase poezii (2011); „Poeme în clarobscur” (2012); „Fanta de lumină” (2012); „Melancolia dinspre asfințit” și „Tăiere de aripi” (2013); „Poeme pentru trestia gânditoare” (2014); în total 11 cărți de poezie. Este inclus în peste 60 de volume colective 2010-2016. Apare în Dicționar de scriitori postdecembriști, 2010, Enciclopedia Academiei Dacoromâne - 2013, O altfel de istorie a literaturii române contemporane, 2013 și altele. A publicat versuri în diferite reviste.

A obținut mai multe premii I pentru poezie și diplome.

PASĂREA MĂIASTRĂ, ALBASTRĂ

Iată, pasărea albastră,
pasărea măiastră, albastră,
de niciun ornitolog clasificată,
mi-a bătut cu ciocul în fereastră...
pasărea măiastră, pasărea albastră...
și-o lumină blândă și caldă,
într-o mantie vapoasă,
s-a revărsat peste camera sărăcăcioasă
cu o modestă masă de brad
mirosind a rășină,
cu niște rafturi din scândură negeluită
închipuind biblioteca mea de suflet...

O, dar stai, pasăre albastră,
măiastră pasăre albastră,
să îți deschid fereastra!...

S-a uitat în ochii mei muți de uimire
și am simțit-o sângerând de dragoste,
iar prin ochi mi se scurgea sufletul
într-un extaz vecin cu nebunia...

MĂINILE

Măinile mă caută cu disperare
de când s-au desprins de trupul cel lenes
dând semn de oboseală
de la ultima ridicare din umeri
la întrebările Sfinxului
de la hotarul dintre Viață și Moarte...

Căutare febrilă a sufletului rătăcit
de trupul neputincios,
a sufletului rămas intact
în carapacea sa inexpugnabilă
în fața atacurilor perverse,
crescute în ritm exponențial
într-o lume pragmatică și rece...

Măinile mă caută cu înfrigurare
să îmi adune laolaltă
sufletul curat
și trupul despovărat de
gânduri negre.

ALBE PĂSĂRI

Albe păsări... albe păsări...
întunericul albindu-l
înălțimilor albastre
înmuiate în cenușa
Universului...

Cad ninsori peste o lume
prea intens filozofardă,
alburind gândiri pestrițe
de din urma unor fapte
ce-au înspăimântat destine
deturnându-le traseul
lor inițial secret,
explicit el însă pentru
cei inițiați în taine.

Albe păsări... albe păsări...
spulberate în nanturi,
au supraviețuit prin secolii
așteptând să vină vremea
împlinescă-le menirea
întunericul albindu-l
înălțimilor albastre
înmuiate în cenușa

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Universului...

LA NAȘTERE

La naștere,
am semnat fiecare dintre noi
o poliță în alb
pentru a plăti mai târziu,
prin moarte,
durerile facerii.

Oare când va fi acea poliță
depusă la bancă,
banca vieții?...
Cine o va face?...

Nimeni nu știe,
nimeni nu poate ști,
astfel că moartea vine
de cele mai multe ori
"din senin".

CUVINTELE

Cuvintele sunt ziduri de cetate
Ce apără secretele din inimă și gând,
Nu spun minciuni de-a dreptul, ele sunt
Mult prea prudente, vigilente
Ca adevărurile să nu iasă
În lumea asta ce-i străină,
De bârfe și de calomnii,
Căci altfel, știți, există riscul
Să ne fie maculate.

Dar adevărurile ascunse bine
În spatele cuvintelor sunt aur
Neexploatat din viitoare mine-n zone
Ce nu au cunoscut până acum
Ce este mineritul.

Și sunt atâți poeți și gânditori
Ce-abia așteaptă
Să facă un prezent
Din viitor...

DESPRE MELANCOLIE

O, melancolie,
ce frumoasă femeie ai fi fost
și acum,
păstrându-ți corpul superb de-atunci,
când, tânăr fiind,
mă răsfățam privindu-te
în momentele de reverie
pe malul lacului

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

cu sălcii pletoase...
și lacul cu lebede albe
și pescăruși...

Superbul corp de-atunci
neatins de curgerea vremii,
acum smălțuit în galben-ruginiul
toamnei,
la fel de încântător precum
albastrul de Voroneț.

O, melancolie,
ce frumoasă femeie ai fi fost!...

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*